

Ja tens un any Lila!

La nostra història és com qualsevol altre, tanmateix per nosaltres és especial...

No puc explicar el naixement de la Lila sense abans explicar el del Glauc, el nostre primer fill.

El part del Glauc va ser molt llarg, intens, desconcertant... tot s'anava capgirant i es tornava mes i mes complicat... Finalment el meu esgotament, el seu, i que el Glauc anava cap als ronyons (potser serà espeleòleg qui sap...) van fer que de la intenció d'un part natural a l'Hospital acabés sent una cesària...

Em sento agraïda de la possibilitat d'una cesària davant d'un risc important per mi i per al meu fill, però en aquell moment el que havia de ser meravellós, natural i màgic es va capgirar... la meua parella no era amb mi i jo, em vaig trobar en un quiròfan amb uns professionals molt amables que m'acompanyaven i intentaven animar-me, però sentint-me sola, molt sola, i el meu fill va néixer... Al haver patit una mica, me'l van ensenyar però ja de seguida se'l van endur, i em vaig sentir encara més sola, amb un sentiment d'impotència gegant de no poder estar amb el meu fill ni amb la meua parella, el que havia de ser dolç es va tornar agre... havia nascut el meu fill, però jo no el tenia amb mi, no estava amb mi!!! Davant la meua insistència i donat que estava tot bé, de seguida em van pujar a l'habitació. La meua parella m'esperava i ens vam abraçar amb molta força, recordaré sempre el que em va dir: Estem tots bé, el Glauc està bé, tu estàs bé i això és el més important.. Som una família! en Glauc estava amb ell, havia fet el pell a pell amb ell, i s'havia recuperat com una fera, vam veure que teníem un fill fort i valent, que havia lluitat per néixer ferotjament. I jo, com una lloba que li han pres el seu fill només néixer em vaig trastocar, vaig aferrar-me a ell i aquest sentiment em va acompanyar durant molt de temps. Ara té quasi tres anys i quan em pregunta mama estàs tallada li explico la historia de com va néixer, li dic que el camí per on volia sortir no era el correcte i vam haver d'obrir-ne un de nou. I em diu mama és una portapanxa ! i riem junts.

Al cap d'un any i pocs mesos de néixer el Glauc, un altre filla ens va venir a trobar, estàvem molt contents per fer créixer la família, tot i això la por va aparèixer....

Tinc una mare sàvia, l'Abu, que em dóna molta llum, i després de llargues converses amb ella vaig entendre que la vida és el camí que anem fent, que cal haver-hi negre per que hi hagi blanc i que pel camí hi ha un munt de tons grisos per descobrir. Havia de capgirar la por i havia de treballar-m'ho, havia d'entendre el perquè i lluitar per aquesta nova oportunitat que em donava la vida per poder tenir la meua filla decidida a fer-ho per part natural. I així ho vaig fer, vaig tenir la sort de conèixer a dues persones que em van acompanyar a fer aquest treball des de l'essència, a entendre, a acceptar, a caminar,... Irene i Yolanda eternament agraïda! ***

El Claudi, la meua parella, em va respectar la decisió, i vam anar a cercar la Teresa, necessitàvem parlar amb ella, estava decidida, malgrat el context no ens ho posava gens fàcil, volíem escoltar el seu parer, la seva experiència i professionalitat per nosaltres era molt important. Sabíem que si podíem fer-ho era a Aura i amb ella.

Tinc la sort de conèixer la Teresa des que era petita i la confiança, la pau i serenor que després em captiva, sabia que parlar amb ella ens ajudaria. La Teresa ens va rebre i ens va escoltar, i amb prudència ens va dir que s'ho havia de pensar, que havia de valorar i parlar-ho amb una companya seva.

Vam marxar de la primera visita contents i esperançats però també vam tocar de peus a terra, sabíem que una cesària anterior té els seus riscos i és per això que tots ho havíem de veure clar.

Al cap d'uns dies la Teresa ens va avisar, i vam fer un altre trobada, aquesta vegada també amb la Sofia, l'altre llevadora amb la que havien de valorar-ho. I nerviosos vam conèixer la Sofia. Sofia parlava amb seguretat i experiència, també amb molta prudència i responsabilitat i una dolçor que ens va captivar. I després d'aquestes dues trobades vam decidir que si, que estàvem tots decidits a tenir la nostra filla a Aura, amb l'acord que si en qualsevol moment hi havia quelcom que no anés bé o es sentia que la cosa es podia capgirar aniríem al Hospital.

L'embaràs va anar fent el seu curs normal, vam anar mantenint el contacte amb la Teresa. Vam sortir de comptes... i una setmana llarga després, va arribar el dia, com sempre..., res és com t'imagines...

Vaig trencar aigües, d'aquelles que en diuen altes, anava perdent molt poc a poc ... però sense tenir ni una sola contracció, ni les petites contraccions de preparació que anava tenint dies enrere... i la por per un moment em va tornar a envair... el Claudi, em va donar la força necessària per fer-la fora, la seva seguretat i fermesa em van encoratjar.

Vam contactar amb la Teresa i la vam anar a veure de bon matí, la Teresa ens va tranquil·litzar, vam escoltar el cor de la petita, tot estava bé però calia estimular la Lila perquè volgués sortir, i vam decidir anar a caminar al Rec (per nosaltres un lloc molt especial, doncs és on vam decidir que si, que volíem ser companys de camí) i mentre anàvem caminant anàvem parlant amb la petita i l'animàvem a que sortís, " Estem preparats perquè vinguis, t'esperem!, vinga que et volem conèixer! ..." Vam contactar també amb la Yolanda que ens va indicar la homeopatia que ens podia ajudar i després de caminar gaudint de la natura, vam tornar a veure la Teresa a Aura. Allà la Teresa va estimular certs punts dels dits del peu per activar i ens va facilitar la recepta d'una infusió que les llevadores de Chiapas usen per activar el part en casos com aquest, en que el temps juga un paper important i vam decidir tornar cap a casa tota la família. A la nit continuava tot tranquil, la Lila a la panxa no semblava massa disposada a sortir ,el compte enrere feia hores que havia començat.... així que vam decidir fer la infusió, ara que hi penso... veig que havia de ser així...les herbes sempre m'han acompanyat, és una de les meves grans passions i ens podien ajudar.

Em vaig prendre la infusió de cacau i altres herbes, de sabor no gens agradable la veritat, i ens en vam anar a dormir tots junts. Glauc, recordo que mentre et donava pit per dormir-te et mirava atentament, quedava ben poc per l'arribada de la teva germana. I ens vam adormir...

Al cap de una horeta o dues no massa mes... MARE MEVA!!! Tot va començar a engegar! Claudi i Glauc dormien tranquil·lament i la Col (la meva gossa) em mirava atentament des de la distancia. Ostres Lila, recordo aquells moments com si fos ahir, venies amb molta força, amb ganes!! Carai la infusió vaig pensar... Vaig anar fent treball de part a casa, vaig acabar de enllestir les dues coses que sempre queden pendents de posar a la bossa i serenament vaig llevar al Claudi, havíem de marxar, encara recordo la seva cara quan vaig dir-li "Claudi crec que ens hem d'afanyar, ja portem estona i sembla que té moltes ganes d'arribar", pobre... va fer un salt i en un segon es va canviar. Vam avisar a la Teresa i vam marxar cap a Aura, eren quarts de cinc de la matinada.

Vam deixar al Glauc a casa l'Abu perquè dormia plàcidament i vam decidir que encara era molt petit.

I vam arribar a Aura. Només arribar la Teresa ens esperava a la porta i em va fer una abraçada reconfortant i suau em va dir.. Benvinguda!

La Teresa ho havia posat tot apunt, llum de sal, espelmes, ... recordo que vaig tenir la sensació que entrava en un cau i tot l'espai em donava molta serenor, em sentia tranquil·la, protegida,...

No m'havia fet cap imatge de com naixeria la meua filla, si al llit, si a les teles, si a la cadira de parts, si dreta, si de quatre grapes,... vaig pensar que quan arribés el moment ja sorgiria. Suposo que també era un sentiment de protecció per l'experiència passada....

La Lila empenyia amb força, em vaig posar de quatre grapes al terra arrepenjant-me al llit però no acabava d'estar còmode i la Teresa sense dir massa res em va preparar la banyera, la remor de l'aigua em va atrapar, i vaig voler anar-hi de seguida. Un cop dins de l'aigua em vaig sentir bé, molt bé. El Claudi sense dir-me res m'anava esquitxant els ronyons amb l'aigua, m'anava perfecte i em calmava el dolor de les contraccions.

Sentia que tot fluïa, em calmava moltíssim estar dins l'aigua i respirar profundament, dins meu em deia " Jo sé parir, tu saps néixer, jo sé parir tu saps néixer..." i quan la contracció arribava m'agafava i estirava fort de la tela i em deixava anar, sense pensar en res..., i em sortia un crit salvatge que em donava la força per empènyer i anar fent camí...El Claudi amb la mirada atenta i al costat, la Teresa, sense interferir, sense pressa, donant-me la força necessària que necessita una dona quan ha de parir. I la Sofia va arribar just a temps!

Recordo quan el Claudi, amb els ulls brillants d'emoció em va dir: "Amor, ja està ja es veu el cap, toca'!!" i si, cert, vaig tocar el cap encara dins meu, i el dolor es va esvaïr i es va transformar en un sentiment d'alegria immens i en un somriure esplendorós que em va donar una força animal per agafar-me a la tela i fer un últim impuls i.... vas arribar Lila! (A les set menys tres minuts del matí, per part natural i dins l'aigua.)

Vas néixer Lila, i em vas fer un regal meravellós, em vas sanar la ferida, em vas alliberar i t'estic agraïda filla meua!

Gràcies Claudi, per creure en mi, per créixer amb mi, per donar-me força, per regalar-me dos fills fantàstics i per estimar-me com ho fas.

Gràcies Adri, per acostar-me al ioga, per les respiracions i els "Aaaaaa i els mmmmm abejorros" que tan i tan bé em van anar.

Gràcies Teresa, braços amorosos, càlida, serena i sàvia, després un aura lluminosa. I a tu, Sofia, dolça, tendre i sàvia. Gràcies a totes dues per fer-ho possible!

I gràcies a la vida! Meravellosa i fantàstica vida. Fluir, esdevenir.... ésser!

Rat

Maig 2017